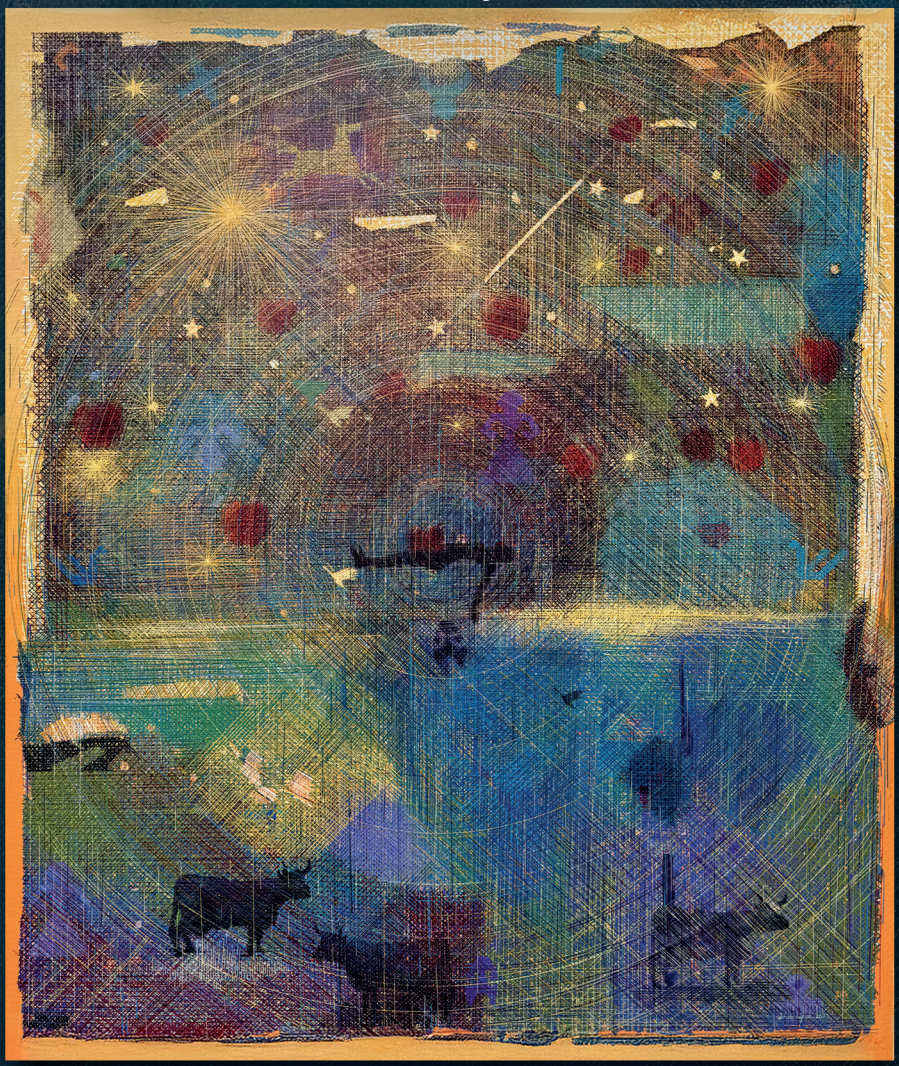
Uzaktaki Ağaç

Ali Yeşil

ÖYKÜ

Tilki Kitap

tilki
Kitap

UZAKTAKİ AĞAÇ
Ali Yeşil

Tilki Kitap©
www.tilkikitap.com
tilki@matbumedya.com
0850 304 22 03
Yayıncı Sertifika No 28740

Genel Müdür: Emrah Çelik
Editör: Merve Çaltekin
Sayfa Tasarım: Yusuf Efe Civlez
Kapak Tasarım: Nuri Çam

1. Basım, İstanbul, Haziran 2026
ISBN: 978-625-8579-73-4
Tilki Kitap Matbaa / İstanbul
Matbaa Sertifika No: 48138

Eserin tüm telif hakları yazara aittir. Yazar, bu baskı için basım-satış-dağıtım-tanıtım haklarını Tilki Kitap'a devretmiştir. Yazar, eserin kapak dahil içeriğindeki tüm materyallerin (metin, görsel öge, tablo…) yasal ve fikri sorumluluğunu kabul etmiştir. Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

UZAKTAKİ AĞAÇ

Ali Yeşil

İÇİNDEKİLER

YAZAR HAKKINDA 7
PALAMUT YONTUSU 11
YILANI ÖLDÜRESİN 19
PAYDOS 43
MASAL DEĞİRMENİ 53
GÜMÜŞ KAR 69
HARABELER 101
UZAKTAKİ AĞAÇ 113
YERÇEKİMİ KUYUSU 127

YAZAR HAKKINDA

1981 yılında Diyarbakır'da doğdu. İlkokulu köyünde, liseyi Ergani'de okudu. Erciyes Üniversitesi İletişim Fakültesi, Gazetecilik Bölümünden mezun oldu. Birçok ajans, gazete, televizyon kurumları ve film prodüksiyonlarında çalıştı. Yarışmalarda derece alan öyküleri, birçok toplu öykü kitaplarında yayımlandı. Evli ve iki çocuk babasıdır. İstanbul'da yaşıyor. Şiir ve öyküleri çeşitli dergilerde (Varlık, Edebiyatist vb.) yayımlandı.

Yazarın aldığı ödüller:

*BAYŞAD (Balıkesir Yazarlar ve Şairler Derneği) ve Simit Çay Edebiyat Dergisinin gerçekleştirdiği şiir yarışması dalında 3.'lük ödülü (2012)

*Luna Yayınları, öykü yarışmasında 1.'lik ödülü (2023)

*Myrina Yayınları, öykü yarışmasında dikkate değer ödülü (2023)

*FGK Yayınları, Ayşe Şengöz Öykü Yarışması'nda mansiyon ödülü (2024)

*Ümit Kaftancıoğlu Öykü Yarışması'nda 3.'lük ödülü (2025)

Arîn ile Armanç'a…

Bir teşekkür;

*Kitap kapağında **"Halepçe"** adlı tablosunu kullandığımız kıymetli dostum, Ressam; **VAHHAB AYHAN**'ın bu kıymetli katkısından dolayı sonsuz teşekkürlerimi sunuyorum.*

PALAMUT YONTUSU

Onu, ilkin keçi çobanı çocuk gördü. Kalınca bir meşe dalında kocaman bir palamut sallanıyordu. Görür görmez dehşete kapılan çocuk, korkusundan avazı çıktığı kadar bağırdı. O dehşet dolu bağırtısı, kayalıklara çarpa çarpa köyün damlarına, sokaklarına, kapılarına ulaştı. Duyan duymayan ziyarete çevirdi başını. Herkesin işleyen elleri, kafalarındaki düşünceleri bir süreliğine boşlukta kalakaldı. Zihinlerindeki idrak sarkacının yerini bulması uzun zaman aldı. O sıra, meşe ağaçlarının serin gölgeliklerine yorgun keçiler çökmüştü. Keyifsiz oynak kuyruklarında kanlı damar aranan sineklerin vızıltıları dünyanın içini doldurmuştu. Meşe dalına tutunmuş o irice palamudun yere vuran gölgesine tam tamına üç boynuzlu keçi, sırt sırta verip çökmüştü. Başlarını titreterek, umarsızca geviş getiriyorlardı. İlki tümden kara, ikincisinin sırtı boz, üçüncüsü kuyruğuna kadar benekliydi. Her birinin boynuzları farklı uzunluktaydı. Hatta boz keçinin boynuzlarından biri yarıdan kırıktı. Kıştan kalmaydı uzamış kılları. Kirliydi, dikenlerden ve terden yapış yapıştı. Kocaman sütlü memeleri birer ibrik gibi yere devrilmiş, uçları göğe doğrulmuştu. Ve inatçı dizlerini sert toprağa sürterek kuru otla, tozla serinletiyordu baldırlarını. Keskin, şeytani gözleri ne yana dönse, ardından gidiyordu sivri boynuzları da.

Keçi çobanı çocuğun acı feryatlarından hemen sonra tepedeki ziyarete çıkan yokuşu, ilk önce çocuklar koşarak aştı.

Küçük bir dağın tepesini tutuyordu ziyaret. Yüzyıllık meşe ağaçları, bağrını serinliğe açmış Gevran Ovası'nı yelliyordu oradan. Yokuşun irili ufaklı kayalıklarına aldırmadan ürkütülmüş bir serçe katarı gibi sekiyordu meraklı çocuklar. Üstelik bu işin içinde bir oyun, bir eğlence falan da yoktu. Zaten nerede bir merak varsa hep önce çocuklar kucaklamıyor muydu? Koltuk altlarında saklı küçük kanatları varmışçasına, hızla koşuyorlardı. Her çocuk, en az özgür kuşlar kadar ustadır uçma işinde.

Çoban çocuk, palamudu kemirmeye başlayan sıkılgan bir keçisini peş peşe taşlayıp uzaklaştırdı. O sırada ziyarete ulaşmış çocukların tümü şaşkına dönmüştü. Kiminin sütlü ağızlarında gezinen, yanakları şekerli bebelerin dudaklarında uçuşan ve kiminin sümüğü kurumuş burun deliklerinde çoğalan sinekler dahi gittikçe telaşa kapılmıştı. Yalın ayak koşmuş çocuklardan birinin aç karnının gurultusu, durup dinlenen zamanı sarsıyordu. Duraksayan her şey bir anda akışa geçmeye başladı. Daha memede bir bebek, süte bulanmış ağızlı başını o yana hırsla çevirdi. Bir şeyler olmuştu. Sarışın küçük bir kız çocuğu, inatçı kâküllerini parmaklarına dolayarak gözlerine indiriyordu utancından.

Çoban çocuk, korkusundan ağlayarak feryat figan haykırmaya devam ediyordu. Çobanın sesini tanıyan annesi, elindeki işleri bir yana bırakıp boynundaki sarı altınları şakırdatarak telaşla kapı eşiğine koştu. Ne oldusuna kulak kesilip bakındı. Fazla bir şey anlamayınca başkalarını da yardıma çağırdı. Gelenlerle hep birlikte inleme hâlinde duyulan sesi dinlemeye koyuldular.

"Anaa… Kolsuz Cemile Kadın öldüü! Anaa… Kolsuz Cemile Kadın öldüü!"

Annesinin başına toplaşanlardan biri, küçük çobanın "ana" deyişini anladığını söyledi. Bir başkası, "kadın" kelimesini seçip çıkardı duyduklarından. Bir diğeri "Kolsuz mu?", "Bahtsız mı?" diye tam olarak seçemediği iki anlamın arasında kaldığını belirtti. Hemen ardından küçük çobanın annesi, tüm bu duyduklarını bir yürek çabukluğuyla tek cümlede toparlayıverdi.

"Amanın! Bu deli oğlan, 'ana, bahtsız kadın öldü!' mü diyor yoksa he? Koşun hele koşun… Vay başımıza gelen! Ne ölüsü? Böyle güpegündüz, nedir bu böyle?" diye dizlerini döverek telaş içinde emirledi çevresinde toplanıp acı acı bakışanları. Annesinin yüreği ağzında, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Yüzü, iki yandan da acıyla gerilip büyüdü. Sert ve koyu kahverengi alnı yontulmuş bir kayanın griliğine bürünüverdi.

Ziyarete ulaşan herkesi, öncelikle Şeyhsiyar Türbesi'nin çimento sıvalı taş duvarının üzerinde, "Lütfen basmayın!" diye incinmiş, kargacık burgacık bir yeşil yazı karşılıyordu.

Genç, çocuk, yaşlı kim varsa, art arda koşuşarak toplaştı ziyaretin tepesinde. İşte o kocaman palamut, kalınca meşe dalına tutunarak tüm ağırlığıyla açıkta salınıp duruyordu. Rüzgârda döndükçe, usta bir el tarafından yontulurcasına, dört bir yandan Cemile'nin bedenine dönüşüyordu. Cansız, ağır ve yüksüz bir bedene…

Ah bahtsızım! Keşke o yerde, dala sarınmış varına yoğuna edilmiş büyük bir yeminin çaputu olsaydı. Yahut tam da o dala denk düşmüş koyu karanlık bir bulut gölgesi… Ya da bir kuş ölüsüne çöküp de bekleşen yorgun bir koca dağ kartalı… Ah anam! Ne iyi olurdu, o dalda bir koca leylek yuvası. Ya da şöyle omzundan dala asılı bir yorgun çoban kepeneği, suyu akan bir azık torbası, hatta kalınca bir urgan gibi sarınmış yılan gövde-

si, ulu orta insana görünüveren bir öte dünya cini giyiti, yol iz kaybetmiş inlerin kaçağı bir fukara yatağı...

İyisinden en kötüsüne, ne düşünürlerse düşünsünler, kimse o gördüklerinin yerine hiçbir şeyi koyamıyordu. Hemen ardından, öyle kocaman bir yemin çaputu mu olur zaten, diyorlardı içten içe. Hem öyle koyu karanlık bir bulut gölgesi, bu yaz ortasında, tam da o dalda ne demeye durup beklesin ki... Hele ki böylesi alçak bir dala sığabilen dağ kartalının yorgunluğu da görülmüş şey değil. Yok! Olacak şeyler değil tüm bunlar? Öyle alçakta bir leylek yuvası… Hıh! Kaldı ki, iyi bir keçi çobanı dirseğini toprağa kepeneksiz asla dayamaz ki...

Kolsuz Cemile'nin her sabah deste deste tarayıp ördüğü kara saçları, şimdi çözük hâlde yuvarlak ak çenesini kucaklıyordu. Herkesin bu manzara karşısında burkulan yüreği, günün o saatinde kıstırılmış bir kuzgun gibi göğüs kafeslerinde çırpınıyordu. Rüzgâr, sakin ve bilgece esiyordu. Cemile'nin ruhunu usulca yıkıyor ve yenik kalbinin sıcaklığını durmadan soğutmakla uğraşıyordu.

Hayret! O tek kollu Cemile, o koca ihtiyar meşe ağacının onca kalın ve yüksekçe dalına nasıl oldu da ulaşabilmişti ki? Hele ki o güzelim çiçek desenli yazmasını, tek koluyla nasıl da öyle düğümlü düğümlü dolayabilmişti ki? Belki de dişiyle tırnağıyla arzulamıştı bu ölümü. Kim bilir… Belki de bu acıyı çoktan kendine ayırmıştı. Üstelik o kısacık ömrü boyunca bu arzunun da acının da hiç yabancısı olmamışken… Birileri, "Cemile'nin en kara günü acaba hangisidir?"diye oturup ayıklamaya kalkışsaydı… Of ki ne of! O iş, derenin çakılını kumundan ayırmaya benzerdi herhalde. Günler günleri, yıllar yılları bastırırdı.

Yaz başı sıcaklarının bastırdığı bir gündü. Ekin kaldırma zamanları… Yeryüzü kupkuruydu. Tarladaydılar. Dağın taşı, otu bile sıcaktan nerdeyse terliyordu. Beline sıkıca doladığı bir şeritle tarla sıcağında durmaksızın çalışan Cemile'nin başına sardığı çiçekli yazmasından zeytin karası gözlerinin içine içine tuzlu terler akıp dururken, demiri sıcaktan elini yakan bir orakla da kırpılmış buğday sapları topluyordu. Tüm aile toplanmış, bir arada çalışıyordu. Yere yıkılan saplara uzandığı bir sırada, kayınbabasının balyoz gibi elleriyle ekinleri kırpmak için savurduğu tırpan bıçağı -görünmez bir kaza nasılsa- Cemile'nin sol kolunun yarısını ot keser gibi koparıp atıvermişti oracığa. Hemen ardından yine o balyoz gibi ellerinin tersiyle köşeli alnından terlerini silen kayınbabası, umarsızca durakasayıp soğuk soğuk düşünmüştü öylece. Cemile'nin kan revan kesik koluna şöyle bir bakmış, sonra hiddetlenerek kesik et parçasını tutup kuyruğuyla sinek kovalayan ve açlıktan zayıflamış itin önüne fırlatmıştı. Kesik et parçasını az biraz koklayan karabaş köpek, tuhaf bir iştahsızlıkla kuyruğunu bacaklarının arasına kıstırıp oradan uzaklaşmıştı. O sırada az öteye çökmüş, korku ve acıdan inleyip duruyordu Cemile. Kan boşalan kesik koluna o gün bir kara bez bulup sarmıştı görümcesi. "Doktor" falan demeyecekti kimse. Karakol köşelerinde kayınbabasının başına geleceklerden korkuyorlardı. Çok defalar kurtlansa da, konu komşu kadınlar çeşitli karışımlarla zamanla üstesinden gelebilmişti.

"Aha bu tırpan, boynuna düşmeliydi. Boynuna…" diye öfkesinden haykırıyordu kayınbabası. "Ne ki, lazım kolun gitti. Yerine, o akılsız başın kopmalıydı. Ah ah! Bunca zamandır tastamam bir faydan dokundu da sanki..." deyip durmuştu senelerce. Neredeyse son nefesine değin de gelini her gördüğünde

Yerin kulağı var, derler. Fakat bir çocuğun kulağından daha büyük olmadığını en iyi ben biliyorum.

Dışarıda, hele ki dağlık bir yerdeysem, elime bir çakmak taşı alır, geniş bir kaya arayıp bulur ve o kayanın sert kabuğuna vura vura kendi kısacık adımı ya da acısıyla tatlısıyla zihnimde yer etmiş kimi kelimeleri kayanın dört bir yanına kazıyarak vakit geçirirdim. Babamdan dinlediklerimi de işte böyle, tarih öncesi bir tutanakçı gibi koca kayaların sert kabuklarına darbeler indirerek kazırcasına zihnime yazardım. Fakat kollarımın çabuk yorulduğu yaşlardaydım daha. Gerçi o yontu taşı, başka araçlara dönüşerek de olsa, ömrüm boyunca elimden hiç düşmedi. Yaşam boyu, yüreğimin ve zihnimin derinliklerine yuvarlatılan can acıtıcı her türlü kayayı boş bırakmadan bir heykeltıraş inceliğiyle yontarak süsleyip durdum. Ustalaşmıştım ne de olsa... Belki de her insanın zihninde, tahmin edilmesi zor, dinmeyen, susmayan, silinmeyen kimi sesler vardır. Benim zihnimde dinmeyen en baskın ses bu çakmak taşı vuruşları ola geldi hep. Çünkü o çakmak taşı, ömrüm boyunca hatırlama defterimi doldurmam adına elimde bir yontu murcuna dönüşmüştü. Tıpkı kâğıt, kalem işçiliği gibi... Zira duyduklarına, gördüklerinden daha çok inanan yaşlardaydım daha. İşte yine zihnimi çatlatırcasına çınlayan o çakmak taşı vuruşlarını işitmeye başladım. Ah, unutmayan kulak!

tilkikitap.com

KDV muafiyeti uygulanmıştır.

9 786258 579734